

Spm. nr. 795

Til *ministeren for skatter og afgifter* (6/5 80) af:

Glistrup (FP):

»Vil ministeren tage initiativ til, at skatteyderen kan få samme oplysninger om en landsskatteretssags behandling som den, der tilgår skattevæsenet?«

Begrundelse

Landsskatteretten skal pådømme tvistigheder mellem skattevæsenet og skatteborgeren. Når landsskatteretten har truffet sine afgørelser, opstår der undertiden fortolkningsproblemer og altid – hos den tabende part – en overvejelse af, hvorvidt vedkommende (skatteyder eller skattevæsen) skal bringe sagen videre ved at anlægge sag ved de almindelige domstole.

Ministeren har imidlertid den 13. marts 1980 meddelt folketingets skatte- og afgiftsudvalg (L 99, bilag 4), at skattevæsenet til brug for sine overvejelser kan få samtlige landsskatterettens sagsakter, herunder den skriftlige votering eller referat af den mundtlige votering, som landsskatterettens medlemmer har foretaget.

Med andre ord særbegunstiger landsskatteretten den ene af to parter, som efter lovgivningens system skulle være ligestillede, og diskriminerer den part, der endda typisk er den svageste.

Dette er i markant modstrid med hele grundsynspunktet i lovgivningen omkring landsskatteretten, og nu, hvor forholdet er erkendt af ministeren for skatter og afgifter, må det være naturligt at drage den konsekvens, at der kommer en ligestilling.

Efter spørgerens mening bør den ligestilling gå ud på, at skatteborgeren får adgang til det materiale, som landsskatteretten efter sin hidtidige praksis har fundet det ubetænkeligt at udlevere til skattevæsenet. Retsordenen kan kun være tjent med, at alle implicerede har en så vidtstrakt mulighed for parts-offentlighed som overhovedet opnåeligt, så der er det bedst mulige grundlag for at undgå misforståelser og træffe afgørelser om, hvorvidt en sag bør føres videre for de almindelige domstole.

Besvarelse (19/5 80):

Ministeren for skatter og afgifter (Hjortnæs):

Spørgsmålet om, hvilke oplysninger en skatteyder kan få om en landsskatteretssags behandling, må afgøres ud fra reglerne i lov om offentlighed i forvaltningen. Jeg agter ikke at tage noget initiativ, der fraviger disse regler.

Jeg kan i øvrigt henvise til den tidligere minister for skatter og afgifters besvarelse af et lignende spørgsmål, nr. 826 (Folketingstidende 1979-80 sp. 9748 ff).

Spm. nr. 797

Til *industriministeren* (6/5 80) af:

Rahbæk Møller (SF):

»Hvordan undgår monopolmyndighederne, at olieselskabernes indtjening forøges på benzinforhandlernes bekostning i forbindelse med en rentestigning?«

Begrundelse

Spørgsmål nr. 601 og svaret herpå omhandler den praksis, at benzinforhandlerne afregner kontant til olieselskaberne ved levering af benzin også for den del af prisen, der består af afgifter til staten. I modsætning hertil har olieselskaberne kredit ved afregning af afgifterne til staten. Olieselskaberne opnår herved en betydelig rentefordel.

I det pågældende svar anføres, at rentefordelen indgår i monopoltilsynets beregninger ved bedømmelse af, hvad der kan betragtes som en rimelig avance for olieselskaberne.

Formålet med det nye spørgsmål er at få belyst, hvordan monopolmyndighederne korrigerer denne indregning, når renten stiger. Nedsættes olieselskabernes pris til forhandlerne i så fald, så forhandlerne avancerer, uden at forbrugerprisen stiger?

Opmærksomheden henledes i denne forbindelse på, at ifølge prisstoploven kan øgede renteudgifter ikke begrunde en prisstigning, jfr. monopoltilsynets meddelelser 1980, nr. 1, side 28.

Besvarelse (13/5 80):

Industriministeren (Erling Jensen):

Monopoltilsynet har over for mig oplyst følgende: